

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **J.P.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem se sídlem Nádražní nám. 299, Mariánské Lázně, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie ČR**, policejní prezidium se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2013, č. j. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2013, č. j. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, se z r u š u j e a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 726 Kč, a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce, JUDr. Pavla Záliše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky (dále jen „žalovaný“) ve věcech služebního poměru, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013,

č. 53/2013, tak, že pod slova „Obvodní oddělení Mariánské Lázně“ byl doplněn nový odstavec následujícího znění: „*pro jednání spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době od 17. do 22. dubna 2012 v obci ... společně s P.P. a L.P. úmyslně odcizili odstavené nepojízdné osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia combi, státní poznávací značky ..., modrozelené barvy, ve vlastnictví poškozené J. G., a to přesto, že se byli vědomi toho, že jim předmětné vozidlo nenáleží a s tímto vozidlem naložili dle svého uvážení*“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona

č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo též „služební zákon“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále též „Policie ČR“), potvrdil.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě poukázal na skutečnost, že podle prvního předpokladu ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí být příslušník propouštěn, jestliže se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu. Mezi znaky trestného činu, resp. znaky jakékoli skutkové podstaty, patří zejména objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Subjektivní stránka trestného činu je tvořena souborem znaků charakterizujících psychiku pachatele ve vztahu k trestnému činu, který je mu kladen za vinu. Trestný čin krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, který je žalobci kladen za vinu a který má odůvodňovat zavrženíhodné jednání žalobce odůvodňující jeho propuštění, vyžaduje z hlediska subjektivní stránky spáchání tohoto činu výhradně v úmyslu přímém. Tento přímý úmysl musí být beze zbytku prokázán, jinak není možno mluvit o trestném činu. K tomu ovšem dle žalobce s ohledem na stav předmětného trestního řízení nedošlo, když nebyly zajištěny důkazy, které by tento znak trestného činu prokázaly. Jednání žalobce tak nemohlo mít znaky trestného činu, jelikož absentuje jeho formální znak v podobě subjektivní stránky. Dle žalobce by k jiné situaci došlo, pokud by se sám k úmyslnému jednání doznal, k čemuž ovšem nikdy nedošlo. Z tohoto důvodu tak nemohlo být v posuzovaném případě postupováno podle ustanovení § 42 odst. 1, písm. d) zákona o služebním poměru.

Žalobce dále upozornil, že ke stejnému závěru je možno dospět také na základě gramatického a logického výkladu citovaného ustanovení. Pojmové znaky trestného činu není možné omezovat pouze na objektivní stránku skutkové podstaty trestného činu, jelikož by tím byly vylučovány znaky ostatní. Žalovaný se tak dopustil svévole, když určité znaky, tedy hlavně objektivní stránku trestného činu vzal za relevantní pro propuštění žalobce, avšak přitom nevzal v úvahu subjektivní stránku trestného činu. Měl-li by zákonodárce v úmyslu nechat na posouzení policejního funkcionáře, jaké znaky trestného činu má brát za relevantní, nepoužil by zákonnou formulaci „jednání, které má znaky trestného činu“, ale „jednání, které má některé znaky trestného činu“. Za současné platné úpravy je tedy nezbytné vykládat citované ustanovení tak, že jednání musí mít všechny znaky trestného činu včetně jeho subjektivní stránky, v tomto případě v podobě přímého úmyslu, což nebylo nejen prokázáno, ale rovněž o tom nic nesvědčí. Jediným, kdo v rozsáhlém přípravném řízení vypověděl, že si

žalobce byl vědom neoprávněné manipulace s vrakem vozidla, byl spoluobžalovaný L.P. V této souvislosti ovšem žalobce poznamenal, že obviněný není povinen v trestním řízení vypovídat pravdu, ale naopak může uvádět vše, co považuje za nezbytné a vhodné pro svou obhajobu. Je tedy možné se důvodně domnívat, že výpověď spoluobžalovaného L.P. byla právě tímto motivována a ovlivněna, jelikož v případě prokázání skutečnosti, že se neoprávněně vydával za vlastníka vraku vozidla, toto mohlo znamenat jeho stíhání pro jiný trestný čin, u něhož je vyšší trestní sazba, popřípadě jeho souzení jako recidivisty vzhledem k předchozí trestné činnosti. Na L.P., jakožto na obžalovaného, se tak nevztahují ustanovení o křivé výpovědi, jako je tomu v případě svědků, a proto mohl vypovídat křivě bez obavy trestní postižitelnosti za toto jednání. Na základě tohoto ovšem tvrzení spoluobviněného Polívky, že si žalobce byl vědom skutečnosti, že není vlastníkem vraku vozidla, nemohlo být považováno za relevantní a už vůbec nemohla být na jeho základě založena premisa zavinění v podobě přímého úmyslu. Jednání žalobce tak zjevně postrádalo základní znak skutkové podstaty, kterým je subjektivní stránka, a proto nemohlo vykazovat znaky trestného činu.

Žalobce dále uvedl, že i při odhlédnutí od všeho výše uvedeného se jeví jako krajně nelogické, aby žalobce jako vzorný příslušník policie vykonávající funkci inspektora, vybaven znalostmi o vyšetřovacích metodách a kriminalistických technikách, úmyslně kradl vrak vozidla v dopoledních hodinách na místě, kam je vidět z hlavní silnice, která je zároveň hlavním komunikačním tahem z dálnice D5 do Chebu. Zároveň se ani nesnažil pohyb na místě činu zakrýt nebo stopy zahladit, popřípadě jinak zastříti své jednání. Stejně tak, jak vyplynulo z výpovědi svědka N. z přípravného řízení, se nesnažil jet s vrakem vozidla nepozorován, což by se dalo předpokládat v případě vědomosti toho, že jeho počínání je trestně postižitelné. Naopak žalobce si počínal jako člověk, který je přesvědčen o legalitě svého počínání. Dále zopakoval, že z důvodu objektivity bylo nutné přihlédnout k osobám obviněných. Zatímco žalobce nebyl nikdy trestán, ba naopak vždy vykonával svou funkci svědomitě a byl opakovaně kázeňsky odměněn, tak spoluobžalovaný P. byl několikrát odsouzen za úmyslné trestné činy. Jeho výpověď je tak značně nevěrohodná, a to právě s ohledem na výše uvedené. Údajné jednání žalobce navíc postrádá jakýkoli motiv. Jak je patrné z charakteristiky žalobce, kterou vypracovalo Obvodní oddělení v Mariánských Lázních, žalobce vykonával svou práci svědomitě, iniciativně a samostatně. Z toho vyplývá, že práci policejního inspektora vykonával s entusiasmem, čemuž odpovídalo i platové ohodnocení. Je vysoce nelogické, aby svou úspěšnou kariéru ohrozil krádeží vraku vozidla za shora uvedených okolností. S ohledem na tyto skutečnosti tak bylo nezbytné považovat znak trestného činu v podobě subjektivní stránky za neprokázaný, jelikož nebyl zajištěn žádný důkaz prokazující úmyslné jednání žalobce, a stejně tak ani žádné ostatní okolnosti tomuto nenasvědčují.

Žalobce se v podané žalobě zabýval také druhým předpokladem pro propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, kterým je způsobilost jednání ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že zde opět odůvodnění žalovaného cílí na objektivní stránku trestného činu, kdy jednání žalobce projevující se ve vnějším světě je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Ovšem skutek, který se stal, sám o sobě rozhodně není způsobilý ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jelikož pouhé odtazení vraku vozidla bez úmyslu spáchat trestný čin, nesnižuje dobrou pověst bezpečnostních sborů. Trestný čin se z tohoto jednání stává až v momentě vědomosti

žalobce, že neoprávněně disponuje s majetkem někoho, kdo mu k tomu nedal svolení. Tedy jak již bylo uvedeno výše, základním předpokladem pro tento postup bylo prokázání subjektivní stránky, tedy vnitřního vztahu žalobce k objektivnímu jednání. K tomu ovšem v daném případě nedošlo.

S ohledem na všechny okolnosti případu tak dle žalobce bylo nezbytné vyhodnotit, zda v posuzovaném případě nedošlo k nezákonnému presumování viny žalobce. Žalobce si je vědom opakovaného tvrzení obsaženého v odůvodnění obou správních rozhodnutí, že žalobce nebyl ze služebního poměru propuštěn z důvodu spáchání trestného činu, ale z důvodu porušení služebního slibu. Dle názoru žalobce se však v tomto ohledu jednalo pouze o účelové tvrzení, jelikož žalobce buď trestný čin spáchal a pak služební slib porušil nebo jej nespáchal a služební slib neporušil. Nadto jednání samotné bez vnitřního vztahu žalobce žádným způsobem dobrou pověst policie nesnižuje.

Žalobce dále uvedl, že podle ustanovení čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. Z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že pokud není žalobci prokázána vina v trestním řízení, není možné z jednání, které je mu kladeno za vinu, vyvozovat jakékoli negativní důsledky, a to ani mimo trestní řízení. Na tomto místě tak dle žalobce vyvstává otázka, do jaké míry je předmětné ustanovení služebního zákona ústavně konformní, když vyžaduje propuštění příslušníka bezpečnostní sborů z důvodu porušení služebního slibu (což je bezpochyby citelný zásah do jeho osobnostních práv) z důvodu presumovaného trestního jednání, a to ještě dříve, než je o jeho vině rozhodnuto jedinou autoritou, která je k tomu Listinou povolána, tedy soudem. Tím, že zákon od policejního funkcionáře vyžaduje hodnocení znaků trestného činu v souvislosti s porušením služebního slibu, vyžaduje vyslovení otázky o vině a trestu ještě před tím, než tak učiní soud. Nejenže tím může dojít k dvojkolejnosti v rozhodnutí, tedy že policejní funkcionář vysloví důvody pro propuštění žalobce a trestní soud zase naopak obviněného obžaloby zproští, což představuje značnou právní nejistotu, ale také nutí služební orgán bez provedení vlastního šetření hodnotit důkazy, k čemuž je ovšem příslušný pouze soud.

Žalobce taktéž poukázal na skutečnost, že ohledně problematiky dokazování vedeného ve věcech služebního poměru dospěla judikatura správních soudů ještě k dalším podstatným závěrům. Městský soud v Praze totiž v rozsudku ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, který byl publikován pod č. 1422/2007 Sb. NSS, dovodil, že „v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tyto svědci uvádějí.“ Podle uvedeného judikátu tedy správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Tento závěr lze přitom aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť i v ní žalovaný rozhodl o potvrzení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru

na základě podkladů opatřených od GIBS, aniž by jejich správnost ověřil vlastním dokazováním. Tato skutečnost je patrná ze samotného rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, v jehož odůvodnění se uvádí, že v otázce prokázání skutkového stavu týkajícího se trestného činu krádeže dle ustanovení § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákona vycházel ze zjištění učiněných Generální inspekcí bezpečnostních sborů 14. oddělením - pracoviště Karlovy Vary. Dle žalobce tak hned v prvopočátku došlo ze strany policejního orgánu k pochybení, které mohlo mít zásadní vliv na konečné rozhodnutí ve věci.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí policejních orgánů obou stupňů zrušil a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě připomněl, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru, protože porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Při propuštění policisty ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 42 odst. 1 písm. d) zákona zkoumají služební funkcionáři pouze zákonem uvedené znaky, aniž by muselo dojít k trestnímu projednání a odsouzení za trestný čin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že řízení o propuštění se vede jako samostatné, které není závislé na trestním řízení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že zavrženíhodnost žalobcova jednání byla spatřována v tom, že policista musí sám zákony dodržovat, dohlížet na jejich dodržování, v případě jejich porušení přijímat patřičná opatření k nápravě, a ne je sám porušovat a spáchat čin, který je v příkrém rozporu s jeho posláním. V důsledku specifčnosti postavení policisty je nutné se takto chovat jak ve služební činnosti, tak v soukromém životě. Takové jednání příslušníka, které je v rozporu s právními normami, případně se neslučuje s obecně uznávanými morálními principy, lze zcela jednoznačně označit jako zavrženíhodné.

Žalovaný dále uvedl, že z usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů č. j. GI-TC-848/2012 ze dne 30. 1. 2013, které vycházelo mj. z výpovědí R.T., L.P., P.P. a žalobce, služební funkcionáři dovodili, že žalobcovo jednání mělo znaky trestného činu krádeže. Bylo dostatečně prokázáno, že si žalobce společně s P.P. a L.P. úmyslně присvojili vozidlo značky Škoda Octavia

a způsobili tak na cizím majetku větší škodu. Je nepochybné, že vozidlo bylo vůči žalobci cizí věcí. Subjektivní stránka byla v daném případě naplněna úmyslem žalobce, přičemž forma zavinění vyplývá z celkového kontextu žalobcova jednání. Žalobce byl v době spáchání trestně odpovědný a přičetný. Objektem trestného činu krádeže je společenský zájem na ochraně majetku. Protiprávnost jednání žalobce je dána jeho vymezením v § 205 trestního zákoníku. Jednání, kterého se žalobce dopustil, vykazuje znaky trestného činu, což bylo nepochybně prokázáno. Způsobilost ohrozit dobrou pověst policie je spatřována v tom, že jednání žalobce negativně působí na právní a sociální postavení policie jako mocenského orgánu státu tak, jak je policie veřejností vnímána, jak veřejnost vyžaduje a očekává, aby se policie chovala. Porušení služebního slibu v žalobcově případě bylo takové závažnosti,

že bylo důvodem pro propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona. Žalobcovy námitky, že se jeví jako krajně nelogické, aby příslušník policie úmyslně kradl vrak vozidla v dopoledních hodinách, a že je nelogické, aby svoji úspěšnou kariéru ohrozil krádeží vraku vozidla, jsou vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu bezpředmětné. Dle názoru žalovaného tak služební funkcionáři zjistili stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. Závěrem proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Doplnění žaloby

V reakci na zaslané vyjádření žalovaného žalobce doplnil, že pokud žalovaný dovozuje skutečnost, že jednání žalobce mělo znaky trestného činu, z výpovědí R.T. , L.P. a P.P., nelze s těmito závěry souhlasit, neboť odvezení vozidla z Dobré Vody k P.P. samo o sobě není jednáním způsobilým ohrozit dobrou pověst bezpečnostních sborů. Ta by dle žalobce mohla být ohrožena pouze v případě, že by si žalobce byl vědom toho, že se nejedná o vozidla L.P., ale jiné osoby, která nedala k odvezení vozidla svůj souhlas. Vzhledem k tomu, že pouze L.P. vypověděl, že se nejednalo o jeho vozidlo, což údajně sdělil také žalobci (přičemž ostatní svědci potvrdili výpověď žalobce), měl žalobce za to, že žalovaný závažným způsobem pochybil, pokud se žalobcem ukončil služební poměr. V ostatním žalobce odkázal na odůvodnění podané žaloby.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalovaný nesouhlasil s tím, že by v řízení nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil trestného činu, resp. že si nebyl v daném okamžiku této skutečnosti vědom. V této souvislosti poukázal na usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále též „GIBS“), o zahájení trestního stíhání žalobce, které obsahuje zásadní výpovědi několika svědků, na základě kterých bylo jasně prokázáno, že jednání žalobce mělo znaky trestného činu. Žalovaný dále upozornil, že podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru může být ve věcech služebního poměru důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, mj. doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 24/2007, který výslovně připouští tyto listiny jako podklad pro vydání rozhodnutí. Zároveň s poukazem na specifika řízení podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru upozornil, že ani zákonodárce nepočítal s tím, že by v tomto typu řízení služební funkcionář měl provádět rozsáhlé dokazování, což je dáno i vázaností krátkou prekluzivní lhůtou, v níž služební funkcionář musí nejen rozhodnout, ale také rozhodnutí doručit.

Žalobce naopak zdůraznil, že usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání je prvopočátkem trestního řízení, kdy ještě žádné procesně použitelné důkazy nebyly provedeny. Teprve zahájením trestního stíhání začíná proces provádění důkazů, které mohou obstát před soudem a které mají důkazní hodnotu. Zahájení trestního stíhání tak dle žalobce samo o sobě nemůže obstát jako podklad pro vydání rozhodnutí, a to také s ohledem na závěry

judikátu citovaného v žalobě. K bodu 3) vymezených sporných skutečností při ústním jednání (tj. k žalobcem namítanému procesnímu pochybení služebních funkcionářů, kteří ve své rozhodovací činnosti vycházeli pouze ze zjištění učiněných GIBS, aniž by si opatřili původní důkazy) žalobce doplnil, že ani z jednoho z vydaných rozhodnutí nevyplývá konkrétní vymezení jednání způsobilého poškodit dobrou pověst policie.

Žalovaný v reakci na výše uvedené poukázal na obsah záznamu ze dne 1. 2. 2013 založeného ve správním spisu, o poučení žalobce v řízení ve věcech služebního poměru, včetně možnosti se ve věci vyjádřit, z něhož vyplývá vyjádření žalobce, že poučení porozuměl a nemá nic, co by dodal.

V. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu a listin provedených k důkazu při ústním jednání krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. V odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že jak vyplývá z podkladových materiálů vedených u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, pod č. j. KRPK-9547/ČJ-2013-1900KR, vycházejícího ze spisu Generální inspekce bezpečnostních sborů 14. oddělení pracoviště Karlovy Vary pod č. j. GI-TC-848/2012, žalobce v přesně nezjištěné době od 17. 4. 2012 do 22. 4. 2012 v obci Stará Voda, poblíž domu č. p. 177 společně s P.P. a L.P. úmyslně odcizili zde odstavené, nepojízdné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia combi, RZ ..., modrozelené barvy ve vlastnictví poškozené J. G., přestože si byli vědomi, že jim předmětné vozidlo nenáleží a s tímto vozidlem naložili dle svého uvážení. Svým jednáním způsobili poškozené J. Gáborikové škodu nejméně ve výši 53 000 Kč.

Dále poukázal na skutečnost, že v uvedené věci bylo dne 30. 1. 2013 Generální inspekcí bezpečnostních sborů - 14. oddělením, pracovištěm Karlovy Vary, pod č. j. GI-TC-848/2012 dle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších shora jmenovaných osob pro přečin krádeže dle § 205 odst. 1 a 3 trestního zákoníku, spáchaného formou spolupachatelství. Takto prokázaný skutkový stav byl pro služebního funkcionáře základem pro hodnocení dalších rozhodných skutečností. Služební funkcionář se zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona, přičemž nejprve hodnotil otázku, zda žalobce svým jednáním porušil služební slib obsažený v § 17 odst. 3 zákona. V tomto slibu příslušník bezpečnostního sboru slíbil na svou čest a svědomí, že při výkonu služby bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy. Bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tento závazek však žalobce nesplnil.

Prvostupňový služební funkcionář taktéž konstatoval, že zvláštnost postavení policisty ve společnosti, daná mu svěřenými pravomocemi, musí být vyvážena jeho smyslem pro povinnost dodržovat právní předpisy, služební předpisy a rozkazy a nezneužívat svoje postavení, přičemž veřejností je očekáváno, že se takto policisté budou chovat. S ohledem na tyto argumenty tak služební funkcionář dovodil, že jednání žalobce je možno označit za zavrženíhodné, a zcela jistě lze také dovodit, že popisované jednání má znaky trestného činu, neboť naplňuje všechny formální znaky trestného činu (přečinu) krádeže dle ustanovení § 205 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Další úvaha služebního funkcionáře pak vedla k hodnocení, zda je jednání žalobce způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. V této souvislosti uvedl, že dobrá pověst bezpečnostního sboru je závislá nejen na kvalitě služeb poskytovaných občanům, ale také na chování, vystupování a autoritě příslušníků bezpečnostního sboru, a do značné míry také na názoru a hodnocení veřejnosti. Názor veřejnosti přitom negativně ovlivňuje každý skutek, kdy policista na jedné straně vyžaduje od občanů dodržování zákonů a s využitím zákonných prostředků toto vymáhá, avšak na druhé straně sám zákonné normy porušuje. Veřejností jsou takové případy velmi citlivě vnímány, což platí i pro případ žalobce.

Služební funkcionář tak dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2013, č. j. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, změnil tak, že pod slova „Obvodní oddělení Mariánské Lázně“ doplnil nový odstavec spočívající v popisu skutku, pro který byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, tj. *„pro jednání spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době od 17. do 22. dubna 2012 v obci ... společně s .P.P.a L.P. úmyslně odcizili odstavené nepojízdné osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia combi, státní poznávací značky..., modrozelené barvy, ve vlastnictví poškozené J. G., a to přesto, že se byli vědomi toho, že jim předmětné vozidlo nenáleží a s tímto vozidlem naložili dle svého uvážení“*. V dalším prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil.

Žalovaný odvolací orgán k námitce žalobce, že si služební funkcionář vyřešil otázku trestního stíhání svým vlastním úsudkem, a to tak, že žalobce je vinen, odkázal na ustálenou judikaturu správních soudů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 112/2004 Sb. NSS a č. 201/2004 Sb. NSS), ze které vyplývá, že pokud je pro jednání příslušníka, v němž se spatřuje porušení služebního slibu nebo jiných povinností, vedeno příslušné řízení, není jeho pravomocné ukončení předpokladem pro to, aby mohlo být konstatováno porušení služebního slibu nebo povinností příslušníka; služební funkcionář rozhodující o propuštění musí rozhodnout na základě takového zjištění skutkového stavu věci, který nezavdává pochybnosti o skutkovém ději. Řízení o propouštění se tedy vede jako řízení samostatné, které není závislé na výsledku řízení kázeňských, správních či trestních. Za této situace tak nelze považovat rozhodování o případném trestném činu za předběžnou otázku, a služební funkcionář tedy nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (což by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru). To však služebního

funkcionáře nezavazuje povinnosti zjistit skutečný stav věci, na jehož základě lze policistu propustit ze služebního poměru.

V tomto ohledu však žalovaný uvedl, že nenalezl dostatečné argumenty, které by jej vedly k tomu, že by mohl právně relevantně zpochybnit závěry služebního funkcionáře. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z usnesení GIBS ze dne 30. 1. 2013, č. j. GI-TC-848/2012, opřené o výpovědi R.T., L.P., P.P. a žalobce, lze dovodit, že jednání žalobce proběhlo tak, jak bylo vyličen v odůvodnění rozhodnutí, a naplnilo tak všechny podmínky předpokládané § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Žalovaný zdůraznil, že dopustí-li se takového jednání příslušník Policie ČR, je škodlivý následek výrazně umocněn, neboť z povahy výkonu služby v bezpečnostním sboru je povinen občany nejen chránit před škodlivými následky, které takové jednání vyvolává, ale současně je povinen (z pozice represivního orgánu státní moci) takové činy stíhat. Pokud se ovšem takového jednání sám žalobce dopustil, nejenže tím porušil služební slib, který složil při vzniku služebního poměru, ale nepochybně tím ohrozil, resp. poškodil také dobrou pověst bezpečnostního sboru. Takové jednání je přitom nejen v rozporu s právními normami a neslučuje se s uznávanými morálními principy, ale zcela jednoznačně je možno je označit jako zavrženíhodné, a to bez ohledu na jeho úmyslný či nedbalostní charakter. Žalovaný odkázal na obsah výpovědí R.T., L.P., P.P., N.M., jakož i samotného žalobce a závěrem uvedl, že na základě objektivně zjištěných skutečností přijal závěr, že služební funkcionář postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci rozhodl po provedeném jednání, neboť žalovaný vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým byl dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR. Podle tohoto ustanovení musí být příslušník propuštěn, porušil-li služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Z uvedeného ustanovení tak vyplývá, že k propuštění příslušníka policie ze služebního poměru může dojít pouze při současném splnění zákonem stanovených podmínek spočívajících v tom, že se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, tj. jednání pro společnost zcela nepřijatelného; dále je nutno, aby toto zavrženíhodné jednání mělo znaky trestného činu a aby bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Dle hlavy III zákona o služebním poměru nazvané jako „Řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d)“, konkrétně podle v ní obsaženého ustanovení § 183 platí, že pro řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) (dále jen „zvláštní řízení“) je postupováno podle hlav

I a II s výjimkou ustanovení § 174 odst. 1 písm. b). Zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi. Prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odst. 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí (srovnej ustanovení § 184 odst. 1 a 2 zákona).

Je tedy zřejmé (a žalovaný na tuto skutečnost poukázal při ústním jednání soudu), že v řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nemusí probíhat klasické dokazování a prvním úkonem vůči účastníkovi může být až doručení rozhodnutí o propuštění. To však platí pouze tehdy, pokud služební funkcionář zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Aby tedy v konkrétním případě bylo možné dospět k závěru o naplnění podmínek stanovených v § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, je nezbytné, aby skutkový stav byl náležitě zjištěn a aby skýtal oporu pro jednoznačný závěr služebního funkcionáře o naplnění zákonných podmínek pro rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru (zde žalobce) ze služebního poměru.

V nyní souzené věci krajský soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že skutkové závěry o naplnění zákonných podmínek pro propuštění žalobce ze služebního poměru správní orgány obou stupňů opřely v zásadě o jedinou listinu, a to usnesení GIBS ze dne 30. 1. 2013, č. j. GI-TC-848/2012. Z jejího obsahu krajský soud při ústním jednání ve věci zjistil, že tímto usnesením bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších osob (P.P. a L.P.) jako spoluobviněných ze spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku, spáchaného formou spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, neboť na podkladě dosud zjištěných skutečností byl dostatečně odůvodněn závěr, že v přesně nezjištěné době od 17. 4. 2012 do 22. 4. 2012 v obci Stará Voda, poblíž domu č. p. 77, jmenovaní společným jednáním úmyslně odcizili zde odstavené, nepojízdné osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda OCTAVIA combi GLX TDI, RZ..., rok výroby 1998, modrozelené tmavé barvy, VIN: TMBZZZ1U2150001, ve vlastnictví poškozené J.G., přestože si byli vědomi, že jim předmětné vozidlo nenáleží a s tímto následně naložili dle svého uvážení, a to tak, že L.P. předmětné vozidlo nejprve natipoval a poté uvedené vozidlo společně v uvedené době odtáhli z místa umístění tak, že jej připojili za terénní vozidlo Nissan PATROL ve vlastnictví P.P., který toto vozidlo řídil, na místě spolujezdce seděl L.P. a odcizené vozidlo řídil žalobce. Tímto jednáním byla poškozené J.G. způsobena škoda nejméně ve výši 53 000 Kč; tedy si присvojili cizí věc tím, že se jí zmocnili a způsobili tak na cizím majetku větší škodu a čin spáchali úmyslným společným jednáním.

V odůvodnění tohoto usnesení jsou zároveň obsaženy a citovány jednotlivé výpovědi osob, konkrétně R.T. , L.P. , P.P. , N.M., J.P. (tj. žalobce) a K.K. Předmětné usnesení odkazuje také na anonymní oznámení, doručené GIBS, které mělo potvrdit zjištěný skutkový stav věci.

Žalobce v této souvislosti v podané žalobě a následně i při ústním jednání soudu namítal, že služební orgány v řízení nevycházely z původních důkazů, když v řízení

nepřistoupily k vyslechnutí uvedených osob jako svědků, případně k účastnické výpovědi žalobce, a to mj. v rozporu s judikátem Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, publikovaného pod č. 1422 Sb. NSS, dle kterého „v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnosti, které tyto svědci uvádějí“. Dále v této souvislosti doplnil, že usnesení o zahájení trestního stíhání je dokladem toliko o tom, že ve věci bylo zahájeno trestní stíhání, od něhož teprve začíná proces provádění důkazů, které mohou obstát před soudem a které mají důkazní hodnotu. Zahájení trestního stíhání tak dle žalobce samo o sobě nemůže obstát jako podklad pro vydání rozhodnutí, a to i s ohledem na shora citované závěry judikátu Městského soudu v Praze.

Žalovaný naproti tomu uváděl, že podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru může být ve věcech služebního poměru důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, mj. doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje. Z uvedeného pak dovozoval, že tímto důkazem mohlo být i předmětné usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání žalobce a dalších osob. Žalovaný také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 24/2007, který tyto listiny výslovně připouští jako podklad pro vydání rozhodnutí. Zároveň s poukazem na specifika řízení podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru upozornil, že ani zákonodárce nepočítal s tím, že by služební funkcionář měl v tomto typu řízení provádět rozsáhlé dokazování, což je dáno i krátkou prekluzivní lhůtou, v níž služební funkcionář musí rozhodnout a rozhodnutí také doručit.

Krajský soud výše uvedené námitky žalobce shledal důvodnými. Krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalobce, že vypovídací hodnota jediného podkladu, o který správní orgány opřely své rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, tj. usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání, se vztahuje toliko k té skutečnosti, že ve věci bylo zahájeno trestní stíhání, a dále k tomu, o jaké podklady se orgán činný v trestním řízení při vyhotovení tohoto usnesení o zahájení trestního stíhání opíral. Krajský soud na tomto místě uvádí, že pokud správní orgány chtějí ve své rozhodovací činnosti vycházet a své rozhodnutí opírat o výpovědi jednotlivých osob (ať už vypovídajících v pozici svědka či obviněného), je možno souhlasit se žalovaným do té míry, že jako důkazní prostředek mohou v řízení o propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 180 odst. 2 služebního zákona sloužit listiny (protokoly), zachycující obsah těchto výpovědí v jiných řízeních. Je však nutno doplnit, že uvedené platí pouze za současného splnění podmínky respektování veškerých procesních práv účastníků řízení v tomto jiném řízení. V tomto ohledu si ovšem krajský soud pro absenci těchto protokolů ve správním spisu nebyl schopen učinit žádný úsudek jednak o tom, v jakém postavení osoby vyjmenované v usnesení o zahájení trestního stíhání vypovídaly a podle jakého ustanovení trestního řádu, a rovněž nebyl schopen ověřit, zda tyto výsledky proběhly při respektování všech procesních práv žalobce.

Pokud žalovaný v této souvislosti poukazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publikovaného pod č. 1572/2008 Sb. NSS, je nutno konstatovat, že toto rozhodnutí je s výše uvedenými závěry krajského soudu zcela v souladu (srovnej publikovanou větu II. tohoto rozsudku): „**Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků podaných v jiných řízeních o právech a povinnostech než v daňovém řízení, v němž má dotyčná listina sloužit jako důkaz, mohou být podkladem pro rozhodnutí, není-li to na úkor práva daňového subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky, byly-li pořízeny i v jiných ohledech v souladu se zákonem a dostaly-li se do sféry správce daně zákonným způsobem (§ 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Uvedené listiny musí být daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z nich vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými v daňovém řízení, je třeba tento rozpor odstranit, a to zpravila výsledkem dotyčných svědků**“ (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem).

V daném případě ovšem správní orgány tímto způsobem nepostupovaly. Jak již bylo uvedeno, obsahem spisového materiálu není ani jeden z protokolů o výslechu jednotlivých osob, z jejichž výpovědí vychází usnesení o zahájení trestního stíhání, a krajský soud se proto (a před ním ani žalobce ve správním řízení) nemohl s uvedenými listinami a jejich obsahem seznámit a přezkoumat správnost na jejich základě učiněných skutkových zjištění. Správní orgány měly samozřejmě i tu možnost - pro případ, že nechtěly vycházet z obsahu těchto protokolů (a zde je nutno opět zdůraznit, že by se muselo jednat o protokoly použitelné a vyhotovené při respektování shora uvedených práv žalobce) - samy provést vlastní svědecké či účastnické výpovědi, na jejichž základě by si učinily úsudek o skutkovém stavu věci a o tom, co se vlastně stalo. Ani k tomuto postupu však správní orgány v předchozím řízení nepřistoupily.

Argumentoval-li pak žalovaný v této souvislosti specifiky řízení o propuštění ze služebního poměru a úmyslem zákonodárce neprovádět v tomto „zvláštním řízení“ rozsáhlé dokazování (i s ohledem na krátkou prekluzivní lhůtu pro vydání a doručení rozhodnutí), kdy ve spojení s vyloučením aplikace ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru účastník řízení nemá možnost v řízení v prvním stupni předkládat důkazní návrhy a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění, je nutno poukázat také na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011 - 134, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*jestliže účastník řízení nemá možnost uplatnit uvedená procesní práva v prvním stupni řízení, musí mu být v plném rozsahu zachována možnost jejich uplatnění v řízení odvolacím*“. Nejvyšší správní soud pak v uvedeném rozsudku pokračoval mj. odkazem na žalobcem citovaný judikát Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, publikovaný pod č. 1422/2007 Sb. NSS, kdy poukázal na skutečnost, že podle uvedeného judikátu správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Dle Nejvyššího správního soudu bylo možno tento závěr aplikovat i na jím posuzovanou věc (stejně jako na nyní projednávaný případ), neboť žalovaný rozhodl na základě podkladů

opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž by jejich správnost ověřil vlastním dokazováním. Nejvyšší správní soud pokračoval, že takto přitom postupoval za situace, kdy měl k dispozici pouze některé důkazy či podklady opatřené v přípravném trestním řízení a kdy zde ještě ani nebyla podána obžaloba. Nejvyšší správní soud uzavřel, že za pomoci těchto listin, opatřených v počátečním stadiu trestního řízení, si tedy žalovaný nemohl učinit spolehlivý úsudek o tom, zda stěžovatel skutečně porušil služební slib zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu, a byly tak naplněny podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

Krajský soud se s výše uvedeným posouzením Nejvyššího správního soudu v plném rozsahu ztotožňuje a má za to, že citované závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011 - 134, dostupném na www.nssoud.cz, plně dopadají i na nyní posuzovaný případ. Ani v této věci žalovaný nepřistoupil k náležitému zjištění a posouzení skutkového stavu věci a spokojil se toliko s jedinou listinou (usnesením o zahájení trestního stíhání), na jejímž podkladě rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru. Skutkový stav věci tak nebyl náležitě zjištěn, neboť v řízení nebyly obstarány žádné relevantní podklady pro rozhodnutí, v důsledku čehož ani krajský soud nebyl schopen zjistit a posoudit, k jakému jednání vůbec v daném případě došlo a zda je možno toto jednání pokládat za náležitě prokázané. Vedle toho pak v napadeném rozhodnutí absentuje také jakékoli porovnání zjištěného jednání žalobce se znaky konkrétního trestného činu, a to včetně náležitého zdůvodnění toho, jakým způsobem a na základě jakých důkazů správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty toho kterého trestného činu. Lze tedy uzavřít, že správní orgány pochybily také v tom ohledu, že neprovedly náležitou subsumpci zjištěného jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu trestného činu a jeho jednotlivé znaky tak, jak je obvyklé v trestních věcech a trestních rozsudcích, přestože naplnění této podmínky ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru předpokládá. Pokud k této subsumpci žalovaný přistoupil až ve svém vyjádření k podané žalobě, je nutno konstatovat, že tímto již nelze vytýkané pochybení zhojit, neboť soud je ve své rozhodovací činnosti dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.

Na tomto místě krajský soud s ohledem na uplatněné námitky žalobce také doplňuje, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej zejména rozsudek ze dne 12. 6. 2003, č. j. 6 A 48/2001 - 76, publikovaný pod č. 201/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002, publikovaný pod č. 112/2004 Sb. NSS) vyplývá, že pokud je pro jednání příslušníka, v němž se spatřuje porušení služební slibu nebo jiných povinností, vedeno příslušné řízení, není jeho pravomocné ukončení předpokladem pro to, aby mohlo být konstatováno porušení služební slibu nebo povinností příslušníka. Služební funkcionář rozhodující o propuštění musí rozhodnout na základě takového zjištění skutkového stavu věci, který nezavdává pochybnosti o skutkovém ději. Řízení o propuštění se tedy vede jako řízení samostatné, které není odvislé od výsledku řízení kázeňských, správních či trestních, přičemž tato skutečnost nemá na následek porušení presumpce neviny zaručené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodování o případném trestném činu tak nelze považovat za předběžnou otázku, a tedy služební funkcionář není povinen vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem, ale je sám oprávněn tyto

skutečnosti v řízení vyhodnotit a provést subsumpci konkrétního jednání (v daném případě) pod znaky trestného činu (viz shora).

V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud uzavírá, že se zřetelem k tomu, že dosud nebyl správními orgány náležitě zjištěn skutkový věc, nemohl se soud již dále zabývat zbývajícími námitkami žalobce obsaženými v podané žalobě. Nejprve je totiž zapotřebí v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tento následně přezkoumatelným způsobem podřadit pod jednotlivé znaky toho kterého trestného činu a teprve poté bude možno případně posuzovat, zda skutková podstata byla řádně zjištěna a zda na jejím základě lze učinit závěr o naplnění všech podmínek pro aplikaci ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona.

VII. Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše vytýkané vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v soudním řízení před krajským soudem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokáta JUDr. Pavla Záliše za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu ve věci samé - podání žaloby a účast advokáta na ústním jednání soudu konaném ve věci dne 25. 3. 2015) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby také nárok na paušální částku náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony částku ve výši 900 Kč. Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a v náhradě výdajů za spotřebované pohonné hmoty. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 328/2014 Sb.“) činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu z Tachova do Plzně a zpět v délce 120 km. Sazba základní náhrady proto činí 444 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 6,97 litru benzínu 95 oktanů na 100 km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, a při výši průměrné ceny za 1 litr, tj. 35,90 Kč u této pohonné hmoty [§ 4 písm. a) vyhlášky č. 328/2014 Sb.], činí při ujetí 120 km částku 300 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta,

za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Advokát cestou k soudnímu jednání z Tachova do Plzně a zpět promeškal čas v rozsahu 4 půlhodin, a proto soud žalobci přiznal tuto náhradu ve výši 400 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani, tj. o částku 2 382 Kč. Náklady řízení za zastoupení včetně daně z přidané hodnoty a zaplaceného soudního poplatku tak činí celkem částku ve výši 16 726 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Krajský soud dále uvádí, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů za úkon zplnomocněného advokáta spočívající v podání repliky k vyjádření žalovaného. Soud toto podání nepovažoval za samostatný úkon ve věci, neboť již nijak dále nedoplnilo podanou žalobu a v ní obsaženou argumentaci žalobce, pouze zopakovalo argumenty již v žalobě uplatněné. Krajský soud rovněž žalobci nepřiznal náhradu za úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení ve správním řízení a podání odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, neboť se jedná o náklady správního, nikoli soudního řízení. Tyto úkony byly činy ve správním řízení a byly adresovány správnímu orgánu. Náklady správního řízení tak nemohou být považovány za náklady soudního řízení, a tedy v rámci rozhodování soudu o nákladech soudního řízení není možno žalobci náhradu těchto nákladů přiznat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25. března 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová